

~ Een ~

DE MARSH STINKT VRESELIJK ALS HET REGENT.

Raven en ik zitten ineengedoken onder een stervende boom net buiten de muur van Southgate. Dikke regendruppels kletteren neer op de capuchons van onze mantels. Ze verzachten de ruwe stof en veranderen de harde grond onder onze voeten in zachte modder die onze laarzen vastzuigt.

De regen deert me niet. Ik wil mijn capuchon afzetten en het water op mijn wangen laten spatten. Ik wil één worden met de regendruppels en mezelf in miljoenen stukjes uit de hemel voelen neervallen. Maar dit is niet het moment om contact te maken met de elementen. We hebben werk te doen.

Dit is de derde keer dat we naar Southgate gaan sinds Hazel een paar maanden geleden is meegenomen. Nu de datum voor de Veiling is vervroegd van oktober naar april maken de leden van het Genootschap van de Black Key – de rebellenmacht van Lone City onder leiding van Lucien – overuren om meer mensen voor onze zaak te winnen, om voorraden wapens en explosieven aan te leggen, om adellijke bastions in de buitenste ringen te infiltreren.

Maar dat zal er allemaal niet toe doen als de adel zich gewoon kan blijven verbergen achter de hoge, dikke muur die de Jewel omringt. Daar ligt onze taak. De surrogaten zijn sterker wanneer we samenwerken en we zullen ieder meisje dat we kunnen krijgen nodig hebben om die hoge muur in stukken te breken. Om de edelen hun belangrijkste bescherming te ontnemen en de mensen de Jewel binnen te laten.

Raven en ik zijn samen met de andere surrogaten die Lucien uit de Jewel heeft gered – Sienna, Olive en Indi – naar alle vier de houderijen geweest. Northgate was de ergste... niets dan koud ijzer en stenen vloeren, saaie uniformen en helemaal geen persoonlijke bezittingen. Geen wonder dat Sienna het er vreselijk vond. Ze vond het ook niet leuk om terug te gaan, maar we moesten een surrogaat hebben die de houderij kent, en die de meisjes kent.

We laten er steeds een paar tegelijk de waarheid zien, helpen hen toegang te krijgen tot de elementen en veranderen hen van surrogaat in meer dan dat. Raven heeft een uniek en ongrijpbaar vermogen... ze heeft toegang tot een heel bijzondere plek, een klif met uitzicht op de oceaan. En ze kan anderen daar mee naartoe nemen. Het is een magische plek als in een droom, waar meisjes als wij eenvoudig contact kunnen leggen met de elementen. Ik ben er de afgelopen maanden vaker geweest dan ik kan tellen.

We moeten met zorg kiezen... alleen meisjes die naar de Veiling gaan, die in de trein zullen zitten die rechtstreeks de Jewel in rijdt. Lucien heeft ons de lijsten gegeven.

Er is geen verborgen deur naar Southgate, zoals bij het gezelschapsjongenshuis waar Ash woonde. En er sluipen buiten ook geen regimenters rond. Southgate is een fort te midden van huisjes van leem en steen. De Marsh is zelfs nog triester dan ik me herinner. De zwavelgeur van de modder onder mijn voeten, de spaarzame, miezerige bomen, de vervallen huisjes... het schreeuwt allemaal armoede op een manier die ik eigenlijk pas begreep toen ik in de Jewel woonde.

Zelfs de Smoke en de Farm zijn niet zo erg als dit hier. De onrechtvaardigheid is als een klap in mijn gezicht. Een groot deel van de bevolking van Lone City leeft in ellende en het kan niemand iets schelen. Erger nog, niemand weet ervan. Wat weten de mensen in de Bank of de Smoke nou van de

Marsh? Het is een plek ergens ver weg, waar de mensen wonen die hun kolen scheppen, hun keukens poetsen of aan hun weefgetouwen werken. De Marsh is voor hen niet echt en zou evengoed niet kunnen bestaan.

‘We hoeven hier nog maar drie meisjes de elementen te laten zien,’ zegt Raven. ‘En dan moeten we over een paar dagen weer naar Westgate.’

Ze heeft haar haren weer kort geknipt en in haar ogen onder haar capuchon glanst een zwart vuur. Ze is niet precies meer de Raven met wie ik afgelopen oktober naar de Veiling vertrok en ook niet het lege omhulsel waarin ze door de marteling van de gravin van de Steen was veranderd toen ik haar uit de Jewel redde. Ze is iets daartussenin. Ze heeft nachtmerries over haar tijd in een kooi in de kerker van het paleis van de Steen. Ze hoort nog steeds flarden van de gedachten en gevoelens van andere mensen – fluisteringen, noemt zij ze – als neveneffect van het steeds weer in haar hersenen snijden door de arts van de gravin.

Maar haar lach en haar gevatheid zijn terug... vooral wanneer ze met Garnet praat. En ze traint elke dag met Ash om haar ooit zo zwakke lichaam sterk en hard te maken.

Ze kijkt omhoog naar de immense muur die boven ons uittorent. Hem beklimmen is nooit een optie geweest. De stenen muur is te glad, er zijn geen spleten of scheuren om je aan vast te houden. We hebben urenlang met Sil rond de eettafel gezeten om te bespreken hoe we het beste de houderijen binnen kunnen komen. Uiteindelijk kwam Sienna met het beste idee. We kunnen niet over de muren heen of erdoorheen – althans niet zonder veel ongewenste aandacht te trekken – maar we kunnen er wel onderdoor.

De kracht van de elementen binnen in me is de afgelopen maanden sterker geworden. Sienna is ook sterker, net als Indi, de surrogaat uit Westgate. Sienna kan Aarde en Vuur aanroepen, Indi alleen Water. Tot dusver is niemand behalve Sil en ik in staat contact te maken met alle vier de elementen. Olive, het kleine meisje met krullen uit Eastgate, is de enige die nog steeds terugdeinst voor het gebruik van de elementen waarmee ze contact kan maken, Lucht en Water. Ze is de enige van ons die nog steeds de Auguriën gebruikt. Ze is ook de enige in de White Rose die een goed woord overheeft voor de adel.

Maar Olive, Indi, Sienna en Sil zijn ver weg in de roodstenen boerderij die ik mijn thuis ben gaan noemen. Waarschijnlijk slapen ze allemaal, lekker in hun warme bed, veilig in het wilde woud dat de White Rose beschermt.

‘Violet?’ zegt Raven.

Ik knik. ‘Ik ben klaar,’ zeg ik, en ik doe mijn ogen dicht.

Aarde aanroepen is net zo eenvoudig als in een warm bad stappen. Ik word de aarde; ik sta het element toe me helemaal te vervullen tot we één zijn. Ik voel de lagen zand onder mijn voeten, een zwaarte in mijn borst. Ik hoef het maar te vragen en de aarde zal reageren.

Graaf, denk ik.

De aarde in de Marsh is anders dan die in de Farm... schraal, ruw en ongezond. Het gekletter van de regen dempt het kraken als de bodem zich onder onze voeten opent. Ik reik verder met mijn geest, vraag de aarde zichzelf uit te graven, dieper, dieper, dieper, tot ik zachte bruine grond bereik. Ik maak met gemak een doorgang; Aarde voldoet met alle plezier aan mijn wensen. Wanneer ik stenen voel, weet ik dat ik de onderkant van de fundering van de muur heb bereikt. Ik duw en de doorgang groeit uit tot een tunnel. De muur is dik en ik moet zeker weten dat ik eronderdoor ga.

Het is een vreemd gevoel om me zo bewust te zijn van de tunnel terwijl ik er fysiek hoog boven sta, op de grond. Alsof ik twee stel ogen, handen, oren, neusgaten heb. Ik vraag me af of het lijkt op wat Raven voelt als ze de fluiseringen hoort... als ze behalve haar eigen gedachten ook die van iemand anders in haar hoofd heeft. Ik voel het wanneer ik voorbij de stenen ben en er alleen nog licht en aarde boven me is. Mijn tunnel stijgt, Aarde en ik graven hem samen uit tot we met een ploepje door de modder heen breken en op de binnenplaats aan de andere kant van de muur uitkomen.

Zodra de klus geklaard is, laat ik het element los en doe ik mijn ogen open.

Raven staat me bedachtzaam aan te kijken. ‘Je gezicht ziet er heel raar uit als je dat doet, weet je dat?’

‘Ash vindt het mooi. Beangstigend, zegt hij, maar wel mooi.’

Ze rolt met haar ogen. ‘Ash vindt alles aan jou mooi.’

Van al degenen die we in de White Rose hebben achtergelaten is Ash waarschijnlijk de enige die op het moment niet slaapt. Ook al hebben we dit al va-

ker gedaan, in alle vier de houderijen, hij maakt zich toch zorgen. Ik zie hem voor me op onze hooizolder, zich afvragend waar we zijn, of we het gehaald hebben, of we gepakt zullen worden, wanneer we terug zullen zijn.

Maar ik kan er nu niet bij stilstaan dat Ash zich zorgen om me maakt. Ik tuur de donkere tunnel in.

‘Laten we gaan,’ zeg ik.

De tunnel is smal, net breed genoeg om er achter elkaar doorheen te lopen. Het is onmogelijk om houvast te vinden op de verbrokkelende aarde, dus glijden Raven en ik gewoon maar de helling af tot we de bodem van de tunnel bereiken.

We zitten misschien een meter of drie onder de muur, waar we een minuut lang volledig worden omringd door duisternis. Daarna staan we aan de Southgate-zijde omhoog te kijken naar de helling die naar de binnenplaats leidt. Vanuit dit gezichtspunt lijken het kilometers.

We kruipen omhoog en komen bemodderd en buiten adem op de binnenplaats van Southgate boven.

Hier schuilt het echte gevaar. Buiten, in de straten van de Marsh, zou niemand ons herkennen, afgezien van onze naaste familie. Verder heeft niemand ons meer gezien sinds we twaalf waren. Ravens familie woont ver weg in het oosten, de mijne in het westen, maar alleen mijn moeder is daar nog. Mijn broer Ochre is nu lid van het Genootschap en werkt in de Farm. En mijn zusje Hazel is ontvoerd door de hertogin van het Meer om dienst te doen als mijn vervangster.

Nee. Ik mag nu niet aan Hazel denken. Ik kan me de afleiding niet veroorloven. Ik doe dit voor haar. Om haar te redden. Om alle surrogaten te redden.

Maar het is onmogelijk me geen zorgen te maken. Lucien zei dat de hertogin een afspraak heeft gemaakt met de Exetor. Een verloving. Tussen de zoon van de Exetor en de toekomstige dochter van de hertogin. Hij zei dat haar surrogaat – mijn zusje – zwanger is.

En als dat waar is, is Hazel zo goed als dood. Surrogaten sterven tijdens de bevalling.

Nee. Ik schud mijn hoofd en kijk naar Raven. Zij was zwanger toen ik haar in december uit de Jewel redde. Ze heeft het overleefd. En dat zal Hazel ook doen, daar zal ik voor zorgen.

Maar nu moet ik me concentreren op de taak die voor ons ligt.

Het gebouw torent hoog boven ons uit, een strak silhouet tegen de regen. Het ziet er kleiner uit dan het voelde toen ik hier woonde, al komt dat waarschijnlijk doordat ik zoveel tijd heb doorgebracht tussen de reusachtige paleizen in de Jewel. Bovendien is Southgate de kleinste van de vier houderijen. Northgate was enorm. Zelfs Westgate en Eastgate zijn groter dan dit. Westgate heeft een grote tuin helemaal rondom met een zonnewijzer in het midden. Het is eigenlijk best mooi.

‘Kom op,’ fluistert Raven. We lopen om de berg aarde heen die ik omhoog heb geduwd om de tunnel te maken – ik leg die terug op z’n plaats wanneer we weggaan, om onze sporen te wissen – en gaan op weg naar de kas.

Het glazen bouwsel glimt in de regen en we glippen naar binnen en zetten onze capuchons af. Raven schudt haar haren uit en kijkt om zich heen.

‘Zijn we te vroeg?’

Ik pak het zakhorloge van Ash. Dertig seconden voor middernacht. ‘Ze komen wel,’ zeg ik. Het is warm in de kas en de lucht is vervuld van de geur van dingen die groeien, van aarde, wortels en bloemen. De regen tikt zachtjes op het dak terwijl Raven en ik wachten.

Precies vijf seconden na middernacht zie ik enkele in mantels gehulde gestalten die zich over de binnenplaats haasten. Dan gaat de deur van de kas open en komen de meisjes op wie we staan te wachten naar binnen.

‘Violet!’ fluisteren er een paar en ze haasten zich naar Raven en mij om ons te begroeten.

Amber Lockring komt naar voren en zet de capuchon van haar mantel af. Haar ogen stralen. ‘Precies op tijd,’ zegt ze grinnikend.

‘Eigenlijk vijf tellen te laat,’ merkt Raven op.

Amber was niet een van onze vriendinnen hier, maar ze woonde wel op onze verdieping. Raven had me ooit verteld dat Amber me op mijn eerste dag in Southgate een freak had genoemd en dat Raven haar arm op haar rug had gedraaid tot Amber zei dat het haar speet. Ze hadden elkaar daarna nooit meer gemogen. Toen we de lijst kregen van meisjes die naar de Veiling zouden gaan, koos Raven onmiddellijk Amber als eerste aan wie we ons geheim zouden onthullen. Toen ik haar vroeg waarom, kneep ze haar ogen tot

spleetjes en zei ze: ‘Ze heeft net zo’n hekel aan de adel als ik. En ze was het enige andere meisje in onze slaapzaal dat broeken droeg.’

Ik glimlachte. Als ze niet zo’n hekel aan elkaar hadden gehad, hadden ze vriendinnen kunnen zijn.

‘Heb je ze meegebracht?’ vraag ik.

Amber wijst trots naar de meisjes die nog wat angstig en argwanend bij de deur staan. ‘Tawny, Ginger en Henna. Dit zijn de laatste drie die hiervandaan naar de Veiling gaan.’

Ik tel de meisjes even snel. Slechts negen van de zevenenzeventig meisjes die dit jaar naar de Veiling gaan, komen uit Southgate. En ze staan nu allemaal voor me.

‘Heeft iemand je gezien?’ vraagt Raven.

Amber snuift verontwaardigd. ‘Natuurlijk niet. Ik heb dit al eerder gedaan, weet je.’

‘Uitstekend,’ zeg ik.

‘Klaar?’ mompelt Raven.

Ik stap naar voren.

Het is tijd om deze meisjes te laten zien wie ze werkelijk zijn.

~ Twee ~

MAAR IK WORD AL ONDERBROKEN VOOR IK DE KANS KRIJG MIJN MOND
OPEN TE DOEN.

‘Violet... wat...’ Ginger gaapt me aan. Ze is de oudste van de drie nieuwe meisjes, en heeft oranje haar en brede schouders. ‘Wat doe je hier?’ Haar blik verschuift naar Amber. ‘Wat dóét ze hier? Ik heb toch gezegd dat ik geen problemen wilde!’

‘Hou op met dat gejammer,’ zegt Amber. ‘Er is een reden dat we jullie hebben gekozen. Wil je niet weten welke?’

Amber kan hard zijn, maar ze was een uitstekende eerste keus. Geen van de meisjes gaat graag tegen haar in en ze weet precies hoe ze hen over de streep moet trekken.

‘Was jij niet in de Jewel?’ vraagt Tawny. Ze is vijftien en heeft grote reeënogen, die nu zo ver opengesperd zijn dat ze de helft van haar gezicht lijken te beslaan.

‘Daar was ik inderdaad,’ zeg ik. ‘Maar nu ben ik hier om jullie te helpen.’

‘Ons helpen?’ vraagt Henna. Ze is een klein meisje met een roodbruine huid en zwart krulhaar. Ze doet me een beetje aan Hazel denken en er gaat een steek door mijn hart. Ze kijkt niet bang of verbaasd, alleen nieuwsgierig. ‘Hoe dan?’

‘Dat zul je wel zien,’ zegt een knappe roodharige die Scarlet heet en een arm om haar heen slaat. ‘Het is ongelooflijk.’

‘We hebben geoefend,’ zegt Amber. ‘Scarlet heeft laatst een draaikolk gemaakt in de badkuip. Ik heb een minitornado op mijn hand gemaakt, zoals je me de eerste keer dat je kwam liet zien.’

‘Dat is fantastisch,’ zeg ik op hetzelfde moment dat Ginger zegt: ‘Wát heeft Scarlet gemaakt?’

‘Zorg wel dat niemand jullie betrapt,’ zegt Raven.

Amber kijkt haar zelfvoldaan aan. ‘We doen voorzichtig.’

Ik had gedacht dat het gevaarlijk, explosief zou zijn om zo veel jonge meisjes op één plek bekend te maken met de elementen. Het tegenovergestelde blijkt echter waar. Ik merkte het als eerste bij Indi en Olive. Omdat Sienna, Sil en ik er waren hadden ze niet de onrustige, destructieve slaap waaraan ik leed toen ik van surrogaat veranderde in meer dan dat. Het lijkt erop dat, met hoe meer we bij elkaar zijn, hoe gemakkelijker we de elementen onder controle kunnen houden. Alsof we elkaar verankeren.

Daar hebben we geluk mee. Anders had een van de meisjes misschien per ongeluk in haar slaap haar kamer verwoest.

‘Oké, wat is er aan de hand?’ vraagt Ginger, die haar armen over elkaar slaat. ‘Hoe komen jullie hier? Waarom zijn jullie niet in de Jewel? Waarom zijn we midden in de nacht uit ons bed gesleurd?’

‘Ik wist wel dat zij het moeilijkst zou doen,’ mompelt Amber tegen me.

Raven grinnikt zacht.

Ik adem diep in en begin het uit te leggen. Ik heb het verhaal al vele malen verteld en weet het aardig beknopt te houden. Ik vertel hun wat het betekent om een surrogaat te zijn – over de halsbanden, over het stimulatiepistool, over de vernedering om gedwongen op te treden voor de edelen. Dat we worden behandeld als bezit, als huisdieren. Ik vertel hun over Dahlia, die uit pure

boosaardigheid is vermoord door de hertogin van het Meer. Ik vertel hun dat de gravin van de Steen in Ravens hersenen sneed.

Op dat moment buigt Raven voorover. ‘Je kunt ze nog steeds voelen,’ zegt ze, Ginger uitnodigend om aan haar hoofd te voelen.

‘Wat kun je voelen?’ vraagt Ginger.

‘De littekens.’

Raven heeft er zo veel op haar hoofd, dat Ginger haar maar één keer hoeft aan te raken. Dan deinst ze meteen terug.

‘Violet heeft mijn leven gered,’ zegt Raven op vlakke toon. Ze steekt haar hand in de zak van haar bloes en haalt er de foto’s uit. Dit is mijn minst favoriete gedeelte. ‘Anders was ik ook zo geëindigd. Zo zullen jullie allemaal eindigen als jullie tijdens de Veiling worden verkocht.’

Ik houd mijn ogen op een krul naast Hanna’s slaap gericht. Ik vind die foto’s vreselijk en was blij toen Raven aanbood ze te laten zien. Ik denk dat ze wist hoe pijnlijk ik het vind ernaar te kijken.

Er staan vier meisjes op, allemaal dood, hun lippen blauw, hun huid was-bleek. Hun ogen zijn gesloten, maar er loopt een diepe V over hun borst. Lucien heeft me verteld dat er soms, als een arts bijzondere belangstelling heeft, een autopsie wordt uitgevoerd. Niet om de doodsoorzaak vast te stellen, want die weten ze al. Alleen om te kijken hoe we er vanbinnen uitzien. Gewoon omdat we anders zijn.

Henna hapt naar adem. Tawny kijkt de andere kant op. Ginger buigt voorover.

‘Zijn die... echt?’ vraagt ze.

‘Is dat Verdant?’ Henna hapt weer naar adem. Elke foto is van een meisje uit een andere houderij. Verdant werd tijdens de Veiling voor de mijne verkocht.

Mijn blik en die van Raven zijn het enige antwoord dat ze nodig heeft. Ginger doet met een blik vol afgrijzen een stap naar achteren.

‘Ze zeiden dat de adel voor ons zou zorgen,’ zegt ze. ‘Ze... Patience zei...’

‘Patience loog,’ zeg ik.

‘Dit is het lot van iedere surrogaat die ooit geveild is,’ zegt Raven. ‘We sterven bij de bevalling, als we niet voor die tijd door een ander adellijk Huis

worden vermoord. Maar nu hebben wij surrogaten voor het eerst in onze geschiedenis een kans om er iets aan te doen.’

Ik raak Ravens schouder even aan. ‘Stop ze maar weg,’ zeg ik. ‘Ze begrijpen het.’

Tawny knippert haar tranen weg. ‘Maar waarom? We helpen hen toch. We krijgen baby’s voor hen. Waarom willen ze ons d-dood hebben?’

‘Onze dood is slechts een bijwerking,’ zeg ik. ‘Het gevolg van een onnatuurlijke zwangerschap. We weten niet zeker waarom het krijgen van een adellijk kind de dood veroorzaakt. Misschien komt het door de Auguriën. Misschien horen we alleen maar onze eigen kinderen te krijgen. Maar wat het ook is, we zijn voor hen slechts een middel om een doel te bereiken. Ze zien ons niet eens als mensen. We hebben geen naam in de Jewel. Onze mening telt niet. Maar,’ vervolg ik, ‘er zijn mensen in de stad die willen dat er iets verandert. Mensen die hun leven riskeren om ons uit de macht van de adel te bevrijden. Waarom houden ze ons door muren van elkaar gescheiden? Waarom bepalen zij wat we met ons leven doen, waar we werken, wat we verdienen? Waarom hebben we niets over ons eigen leven te zeggen?’

‘En niet alleen de surrogaten worden behandeld alsof ze gebruiksartikelen zijn,’ voegt Raven daaraan toe. ‘De hele stad wordt onderdrukt.’

‘Stel je voor wat we kunnen bereiken als we allemaal samenwerken,’ zeg ik.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt Henna, die haar hand opsteekt alsof ze in de klas zit. ‘Je zei dat we eindelijk de kans hebben om er iets aan te doen. Maar... we zitten hier opgesloten en worden door onze verzorgsters in de gaten gehouden. De enige macht die we hebben is die van de Auguriën. Ik zie niet in hoe het nuttig kan zijn om de kleur van een voorwerp te kunnen veranderen.’

‘Laten we ze meenemen naar het klif,’ zegt een brunette die Sorrel heet en die nu aan Ravens mouw trekt. Ze is de jongste van alle meisjes in deze groep.

‘Ja, het klif,’ zegt Scarlet gretig.

‘Niet te geloven dat jij dit wist en het me niet hebt verteld,’ zegt Ginger.

Scarlet kijkt haar schaapachtig aan. ‘Dat kon ik niet; dat moest ik beloven! Als je zelf op het klif bent geweest, begrijp je het wel... het is te gevaarlijk om erover te praten. Als iemand erachter komt...’

‘Goed, genoeg gepraat,’ zeg ik. ‘Het is tijd om het jullie te laten zien.’

Amber, Scarlet en de andere meisjes die we al hebben laten kennismaken met de elementen vormen snel een kring. Scarlet kijkt Ginger verontschuldigend aan en pakt haar hand vast.

‘Wees niet boos,’ zegt ze. ‘Je zult het fantastisch vinden.’

Raven knijpt in mijn hand.

Ik knik en doe mijn ogen dicht. Ik vind het heerlijk op het klif.

Het is een vreemde, nevelige plek ergens tussen de echte wereld en een voormalig bastion van de Paladin. De Paladin waren een ras van krijgsvrouwen, die gebruik konden maken van de elementen en tot taak hadden dit eiland te beschermen. Maar de adel kwam met schepen, eiste het eiland voor zichzelf op en doodde alle Paladin.

Dat dachten ze tenminste, maar de Paladin overleefden het. Wij surrogaten zijn hun afstammelingen. Lucien denkt dat het iets genetisch is waardoor sommige vrouwen (zoals ik) contact kunnen maken met de elementen en andere (zoals mijn moeder) niet. Hij gelooft dat het een recessieve eigenschap is, zoals blauwe ogen. Sil heeft tegen hem gezegd dat dat onzin is en dat niet alles zo eenvoudig te verklaren is.

Het doet er ook helemaal niet toe. De meisjes die hier voor me staan zijn Paladin en het wordt tijd dat we hun laten zien wat dat inhoudt.

Het klif verscheen voor het eerst toen ik Ravens leven redde na haar miskraam. Ik weet niet waardoor ik daar terecht kwam, of het het lot was, of toeval of pure liefde, maar toen ik er eenmaal was, voelde ik een onmiddellijke band met de elementen, met mijn erfgoed. Ik begreep mezelf en de wereld als nooit tevoren.

Dat hebben we ook gedaan met Sienna, Indi en Olive. Met alle meisjes in de houderijen die binnenkort naar de Veiling gaan. We brengen Raven naar hen toe en nemen hen dan mee naar het klif.

Een tel nadat ik mijn ogen heb dichtgedaan, val ik. Ik hoor een gillette en ik denk dat het Tawny is, maar het is oké. We zijn al op een plek waar de slappende bewoners van Southgate ons niet kunnen horen.

Het is nacht op het klif en het regent. Het weer hier weerspiegelt vaak het weer in de echte wereld. Soms weerspiegelt het het verlangen van de surrogaat zelf, zoals toen we Sienna meenamen en het sneeuwde omdat Sienna zo van sneeuw houdt.

De regendruppels zijn warm en lopen in stroompjes over mijn wangen als ik mijn gezicht ophef. De oceaan strekt zich onder ons uit en hoewel ik hem nauwelijks kan zien in de duisternis hoor ik de golven tegen de rotsen slaan. De bomen achter me ruisen in de wind. En midden op het klif staat het beeld, een monument in blauwgrijze steen dat in een spiraal omhoogreikt naar de hemel.

Ik heb deze plek gemist, denk ik.

Ik ook, antwoordt Raven zwijgend.

En ik, reageert Amber. Enkele meisjes die hier al eerder zijn geweest, rennen weg om te doen wat ze het liefst doen. Azure danst onder de bomen. Sorrel tuurt over het klif uit en luistert geboeid naar het gebulder van de oceaan. Ginger is verstart van verbijstering. Scarlet houdt nog steeds haar hand vast. Tawny lijkt te twijfelen tussen angst en opgetogenheid.

Henna loopt met wijd opengesperde ogen om het standbeeld heen en steekt voorzichtig haar hand ernaar uit. Ik weet wat ze voelt: steen die ongeloflijk glad is, als water in vaste toestand.

Dan begint Henna te lachen. Ze houdt haar handen omhoog om de regendruppels op te vangen.

Ik glimlach omdat ze nu een van ons is. Ze ziet wie ze werkelijk is.

Iets in haar lach maakt ook Tawny aan het lachen en dan rennen ze samen met Sorrel naar de rand van het klif, zo dicht erbij dat ik bang ben dat ze zullen vallen.

Maar dat zal niet gebeuren. De Paladin hebben deze plek geschapen en beschermen die ook. Ze beschermen ons hier.

Scarlet laat de regen om Gingers hoofd heen wervelen, en het oudere meisje vindt het geweldig. Het overdondert me telkens weer, hoe vrij en wild we hier zijn, en hoe ongegeneerd onszelf. Het geeft me hoop, telkens als ik zie dat een nieuw meisje het voelt, de band met elkaar en de wereld om ons heen.

Tijd om te gaan, zegt Raven en we worden weer omhooggezogen, terug naar de kas in Southgate. Tawny huilt openlijk en Ginger kijkt glazig voor zich uit. Henna ziet er verwaaid en uitgelaten uit.

‘Wat... ik...’ Ginger kan niet uit haar woorden komen. Ik herinner me het gevoel nog goed.

‘Wat wás dat voor plek?’ vraagt Henna gretig.

‘Kijk eens omlaag,’ zeg ik. Ze doen het en happen alle drie naar adem.

Rond Gingers voeten bloeien donkerpaarse bloemen op, rond die van Tawny lichtroze. Die van Henna zijn feloranje. Gedurende enkele ogenblikken kijken ze er in vervoering naar terwijl de regen op het glas boven onze hoofden tikt.

‘Vertel hun over de Paladin, Violet,’ zegt Scarlet.

‘Vertel hun over het Genootschap van de Black Key,’ zegt Amber.

‘En je moet ons nog meer verhalen vertellen, Violet!’ zegt Azure. ‘We willen weten wat er daarbuiten gebeurt.’

‘Niet alles tegelijk,’ zeg ik. Ik adem in en begin te praten.